

Arrest

nr. 258 761 van 28 juli 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DER MAELEN, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen in januari 2020 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 januari 2020.

1.2. Op 26 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers eerste verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

1.3. Bij arrest van de Raad nr. X van 13 augustus 2020 werd deze beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) bevestigd.

1.4. Zonder België te verlaten dient verzoeker op 16 oktober 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij dit verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die op 31 december 2020 aan verzoeker werd ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een moslim van Tadzjiekse origine. U bent geboren in 1986 in het district Taybara, provincie Ghor in Afghanistan. U bent traditioneel gehuwd met S. R. (...) (OV (...)). Jullie hebben samen drie kinderen, A. S. (...) (°2010) (OV (...)) en A. S' (...) (°2014) (OV (...)). Op 31 augustus 2020 werd uw zoon E. A. (...) geboren in België. U bent traditioneel getrouwd met een tweede vrouw met de Iraanse nationaliteit, A. M. (...). Zij bevindt zich in Griekenland. Met haar heeft u een zoon, A. A. (...) (°2016). Hij bevindt zich met u in België.

Op datum van 28 maart 2018 kwam u met uw gezin aan in Griekenland. Diezelfde dag dienden jullie daar een verzoek om internationale bescherming in. Op datum van 30 oktober 2018 werd u de status van erkend vluchteling toegekend door de Griekse autoriteiten. Ook uw eerste vrouw, R. (...) en jullie twee kinderen kregen het vluchtelingenstatuut toegekend.

Begin januari 2020 reisde u met uw eerste vrouw, S. R. (...), en uw drie kinderen vanuit Griekenland naar België met jullie Griekse paspoorten. Op datum van 30 januari 2020 dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming in België verklaarden u en uw vrouw dat u hoofdpijn heeft en problemen heeft met uw rug en u hiervoor niet voldoende werd geholpen, dat u en uw gezin in het vluchtelingenkamp van Moria in een tent moesten slapen in alle weersomstandigheden, dat er in dit kamp veel gevechten waren tussen asielzoekers en er dan traangas werd gebruikt door de politie en dat u 's nachts moest waken dat uw tent niet in brand zou worden gestoken. Verder verklaart u dat u tijdens uw verblijf in het vluchtelingenkamp van Malakassa, Athene, in een container moest verblijven met een ander gezin van vier personen, dat jullie de taal niet konden leren, dat uw kinderen niet naar school konden gaan en dat u geen werk of huisvesting kon vinden.

Op 27 februari 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een nietontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van u en uw vrouw R. (...). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 13 augustus 2020 (arrest nr. 239665).

Zonder naar uw land van herkomst te zijn terug gekeerd, diende u op 16 oktober 2020 voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in, samen met uw vrouw R. (...). In het kader van jullie tweede verzoek verklaarde u dat u en uw familie in Griekenland gewond geraakten toen een protest van vluchtelingen in Mytilini uit de hand liep en er met stenen werd gesmeten. Verder zou u in Athene uit geldgebrek twee dagen drugs verkocht hebben voor een Pakistaanse dealer. Toen u niet meer naar hem terugkeerde, belde hij u en bedreigde hij u. Indien u niet voor hem zou werken zouden ze u overal in Europa vinden en doden. Zeven of tien dagen later verlieten jullie Griekenland.

Ter staving van jullie huidige verzoek legde u de geboorteakte van uw zoon E. (...) voor en een document waaruit blijkt dat u in Griekenland vrijwilligerswerk heeft gedaan in het kamp Karatepe te Lesbos.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet beklemtoond worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met niet-ontvankelijkheidsbeslissing. U kon niet aannemelijk maken dat de bescherming die u in Griekenland werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Tijdens jullie tweede verzoek tot internationale bescherming verklaarden u en uw vrouw dat jullie in Griekenland gewond raakten toen een betoging van vluchtelingen uit de hand liep. Jullie zouden evenmin naar Griekenland kunnen terugkeren omwille van de bedreigingen van F. (...), de Pakistaanse drugsdealer waarvoor u twee dagen hebt gewerkt (verklaringen volgend verzoek E. G. (...) nr. 16, nr. 19, verklaringen volgend verzoek R. (...) nr. 16, 19).

Tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming werd aan u en uw vrouw uitgebreid de kans gegeven om te vertellen over de problemen die jullie hadden gekend in Griekenland. Er werd u verschillende malen gevraagd of u persoonlijke problemen had gekend in Griekenland, of er andere redenen waren waarom u niet kon terugkeren, of u persoonlijk betrokken was in problemen en of u persoonlijk werd geviséerd (CGVS A. E. G. (...) dd. 12/02/2020 p. 5-6). U verwees telkens naar de algemene situatie en verklaarde geen persoonlijke problemen te hebben gekend. Op het einde van uw onderhoud bevestigde u tevens dat u alles verteld had over uw problemen in Griekenland (CGVS A. E. G. (...) dd. 12/02/2020 p. 7). Uw vrouw werd eveneens verscheidene keren gevraagd naar jullie problemen in Griekenland (CGVS S. R. (...) dd. 12/02/2020 p. 4-6). Zij vertelde evenmin iets over het incident tijdens de betoging, noch over deze problemen omwille van uw werk. Op het einde van haar onderhoud bevestigde uw vrouw dat ze alles had kunnen vertellen met betrekking tot jullie problemen (CGVS S. R. (...) dd. 12/02/2020 p. 6). Tijdens de beroepsprocedures voor de RvV brachten jullie deze feiten evenmin aan.

Het feit dat u en uw vrouw tijdens jullie tweede verzoek tot internationale bescherming plotseling afkomen met nieuwe elementen die in Griekenland zouden zijn gebeurd nog vóór jullie vertrek daar, doet vermoeden dat het gaat om louter post factum verklaringen, afgelegd om alsnog een kans te maken op een erkenning, nadat u in het kader van uw eerste aanvraag van zowel het CGVS als de RvV een negatieve beslissing ontving.

U verklaarde deze feiten niet eerder te hebben verteld omdat er anders verkeerd over u gedacht zou worden en u dan een negatieve beslissing zou ontvangen (verklaringen volgend verzoek E. G. (...) DVZ nr. 16). Deze uitleg volstaat niet. Uit de verklaringen die u en uw vrouw tijdens uw tweede verzoek tot internationale bescherming afleggen, kan worden afgeleid dat de reden voor jullie vertrek uit Griekenland dit werk was. Zo verklaarde uzelf dat u zeven of tien dagen nadat u stopte met dit werk Griekenland heeft verlaten (verklaringen volgend verzoek E. G. (...) DVZ nr. 16). Uw vrouw verklaarde: "Ik zei nogmaals tegen hem om niet te gaan en we boekten een ticket om Griekenland te ontvluchten". Nog volgens uw vrouw had u haar verteld dat uw leven en dat van uw familie op het spel stond in Griekenland omwille van uw werk (verklaringen volgend verzoek R. (...) DVZ nr. 16). Uzelf haalde aan in Griekenland een vrees voor uw leven te hebben omwille van dit werk (verklaringen volgend verzoek E. G. (...) DVZ nr. 16, 19). Indien u daadwerkelijk twee dagen drugs gedeald zou hebben in Griekenland en omwille hiervan een vrees voor uw leven zou dienen te koesteren, is het niet geloofwaardig dat u hier niets over zou hebben verteld tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming (u werd hier veelvuldig de kans toe geboden) en dat u slechts zou verwijzen naar de algemene situatie voor begunstigden, uw medische problematiek en jullie situatie in de kampen.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan deze verklaringen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u in Griekenland wel degelijk twee dagen heeft gewerkt voor een Pakistaans drugshandelaar en hierdoor problemen zou hebben gekend – wat in deze niet is bewezen – dient opgemerkt te worden dat Griekenland deel uitmaakt van de Europese Unie en er in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen.

Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te

bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat u in Griekenland een poging zou hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Indien u werkelijk een probleem gehad zou hebben met een Pakistaans drugsdealer zou van u verwacht kunnen worden dat u een beroep zou hebben gedaan op bescherming van de bevoegde instanties en dat u dit met documenten zou kunnen staven – waar u echter niet in slaagt. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden feiten.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan voorgaande appreciatie. De geboortekte van uw zoon E. A. (...) toont aan dat uw familie ondertussen is uitgebreid. U en uw vrouw verklaren niets over hoe deze gezinsuitbreiding uw situatie ten opzichte van Griekenland zou veranderen.

Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarig kind E. A. (...), geboren in België op 31 augustus 2020, in geval van terugkeer naar Griekenland, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind geboren in België dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u in Griekenland ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

In het licht van het verblijfsrecht dat u en uw vrouw genieten in Griekenland en de mogelijkheden waarover jullie kind beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van zijn terugkeer naar Syrië louter hypothetisch. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat een eventuele vrees die jullie in dit verband in zijn naam inroepen niet gegrond is.

Het attest dat u voorlegde toont aan dat u in Griekenland vrijwilligerswerk heeft verricht tussen juni 2018 en december 2018 in het kamp Karatepe. Uzelf verklaarde dat u met dit document wilt aantonen dat u in het kamp in Karatepe heeft gewoond en er als vrijwilliger werkte. U zou met dit papier willen aantonen dat u graag wilt werken (verklaring volgend verzoek DVZ nr. 18). Tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming vermeldde u slechts dat u in de kampen 'Moria' en 'Malakessa' verbleef en vermeldde u niets over een kamp met de naam 'Karatepe'. Het louter voorleggen van dit document met de verklaringen dat u ook hier heeft verbleven, verandert niets aan de beoordeling die gemaakt werd tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming, en waarbij werd vastgesteld dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegde en er géén feiten of elementen voorhanden waren die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg stonden.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in België in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht en van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In een derde middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In een vierde en laatste middel roept verzoeker de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève en dat dit ook van toepassing is op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden. Ten aanzien van verzoeker werd evenwel geen dergelijke beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus genomen, waardoor de Raad niet inziet op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel geschonden zou hebben. De verwijzing naar dit artikel is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming van 30 januari 2020 door de commissaris-generaal bij beslissing van 27 februari 2020 niet-ontvankelijk werd verklaard (internationale bescherming in andere EU-lidstaat). Deze beslissing werd bevestigd bij arrest

nr. 239 665 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 augustus 2020, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek aanvoert dat hij en zijn vrouw in Griekenland gewond raakten toen een betoging van vluchtelingen uit de hand liep. Zij zouden evenmin naar Griekenland kunnen terugkeren omwille van de bedreigingen van F., de Pakistaanse drugsdealer waarvoor verzoeker twee dagen heeft gewerkt.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.6. Wat betreft de thans door verzoeker en zijn vrouw aangehaalde feiten, met name het feit dat zij gewond raakten tijdens een betoging en de bedreigingen vanwege een Pakistaanse drugsdealer, duidt de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. In dit verband wordt immers in de bestreden beslissing terecht het volgende overwogen: *“Tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming werd aan u en uw vrouw uitgebreid de kans gegeven om te vertellen over de problemen die jullie hadden gekend in Griekenland. Er werd u verschillende malen gevraagd of u persoonlijke problemen had gekend in Griekenland, of er andere redenen waren waarom u niet kon terugkeren, of u persoonlijk betrokken was in problemen en of u persoonlijk werd geviséerd (CGVS A. E. G. (...) dd. 12/02/2020 p. 5-6). U verwees telkens naar de algemene situatie en verklaarde geen persoonlijke problemen te hebben gekend. Op het einde van uw onderhoud bevestigde u tevens dat u alles verteld had over uw problemen in Griekenland (CGVS A. E. G. (...) dd. 12/02/2020 p. 7). Uw vrouw werd eveneens verscheidene keren gevraagd naar jullie problemen in Griekenland (CGVS S. R. (...) dd. 12/02/2020 p. 4-6). Zij vertelde evenmin iets over het incident tijdens de betoging, noch over deze problemen omwille van uw werk. Op het einde van haar onderhoud bevestigde uw vrouw dat ze alles had kunnen vertellen met betrekking tot jullie problemen (CGVS S. R. (...) dd. 12/02/2020 p. 6). Tijdens de beroepsprocedures voor de RvV brachten jullie deze feiten evenmin aan.*

Het feit dat u en uw vrouw tijdens jullie tweede verzoek tot internationale bescherming plotseling afkomen met nieuwe elementen die in Griekenland zouden zijn gebeurd nog vóór jullie vertrek daar, doet vermoeden dat het gaat om louter post factum verklaringen, afgelegd om alsnog een kans te maken op een erkenning, nadat u in het kader van uw eerste aanvraag van zowel het CGVS als de RvV een negatieve beslissing ontving.”

Wat betreft verzoekers uitleg deze feiten niet eerder te hebben verteld omdat er anders verkeerdt over hem gedacht zou worden en hij dan een negatieve beslissing zou ontvangen, meent de Raad dat de commissaris-generaal dienaangaande terecht stelt dat deze uitleg niet volstaat. In de bestreden beslissing wordt immers op het volgende gewezen: *“Uit de verklaringen die u en uw vrouw tijdens uw tweede verzoek tot internationale bescherming afleggen, kan worden afgeleid dat de reden voor jullie vertrek uit Griekenland dit werk was. Zo verklaarde uzelf dat u zeven of tien dagen nadat u stopte met dit werk Griekenland heeft verlaten (verklaringen volgend verzoek E. G. (...) DVZ nr. 16). Uw vrouw verklaarde: “Ik zei nogmaals tegen hem om niet te gaan en we boekten een ticket om Griekenland te ontvluchten” Nog volgens uw vrouw had u haar verteld dat uw leven en dat van uw familie op het spel stond in Griekenland omwille van uw werk (verklaringen volgend verzoek R. (...) DVZ nr. 16). Uzelf haalde aan in Griekenland een vrees voor uw leven te hebben omwille van dit werk (verklaringen*

volgend verzoek E. G. (...) DVZ nr. 16, 19). Indien u daadwerkelijk twee dagen drugs gedeald zou hebben in Griekenland en omwille hiervan een vrees voor uw leven zou dienen te koesteren, is het niet geloofwaardig dat u hier niets over zou hebben verteld tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming (u werd hier veelvuldig de kans toe geboden) en dat u slechts zou verwijzen naar de algemene situatie voor begunstigden, uw medische problematiek en jullie situatie in de kampen. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan deze verklaringen.”

De Raad bemerkt dat verzoeker niet kan volstaan met het louter herhalen van diezelfde uitleg – in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tijdens zijn eerste verzoek geen gewag heeft gemaakt van zijn werk voor een Pakistaanse drugsdealer omdat hij vreesde dat hij als crimineel zou gebrandmerkt worden en dat hierdoor zijn kansen op verblijf in België zwaar gehypothekeerd zouden worden – om voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. De Raad onderstreept bovendien dat verzoeker en zijn vrouw van deze feiten evenmin melding maakten tijdens hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing inzake hun eerste verzoek, terwijl zij op dat moment nochtans reeds een negatieve beslissing hadden ontvangen. De vaststelling dat verzoeker en zijn vrouw deze thans aangehaalde vrees omwille van dit werk evenmin aanhaalden tijdens hun beroep tegen de beslissing inzake hun eerste verzoek, en ook in hun verzoekschrift slechts verwezen naar de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming, hun medische problematiek en hun situatie in de kampen, ondergraaft wel degelijk hun huidige verklaring dat zij bij een terugkeer naar Griekenland vrezen voor hun leven omwille van dit werk.

Daarenboven wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing tevens omstandig wordt gemotiveerd dat, zelfs indien verzoeker in Griekenland twee dagen zou hebben gewerkt voor een Pakistaanse drugshandelaar en hierdoor problemen zou hebben gekend, Griekenland deel uitmaakt van de Europese Unie en er in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat verzoekers behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet. Meer bepaald stelt de commissaris-generaal in dit verband het volgende: *“Zelfs indien zou worden aangenomen dat u in Griekenland wel degelijk twee dagen heeft gewerkt voor een Pakistaans drugshandelaar en hierdoor problemen zou hebben gekend – wat in deze niet is bewezen - dient opgemerkt te worden dat Griekenland deel uitmaakt van de Europese Unie en er in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen.*

Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”

De Raad duidt erop dat in dit verband door de commissaris-generaal nog gewezen wordt op het feit dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker in Griekenland een poging zou hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. De commissaris-generaal overweegt hierover terecht het volgende: *“Indien u werkelijk een probleem gehad zou hebben met een Pakistaans drugsdealer zou van u verwacht kunnen worden dat u een beroep zou hebben gedaan op bescherming van de bevoegde instanties en dat u dit met documenten zou kunnen staven – waar u echter niet in slaagt. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden feiten.”*

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende rapporten en een internetartikel aangaande de situatie voor vluchtelingen in Griekenland (bijlagen 3-6 van het verzoekschrift). Verzoeker stelt dat deze informatie zijn relaas bevestigt en dat hieruit tevens het

“vluchteling vijandig klimaat” in Griekenland blijkt. Verzoeker onderstreept nog dat van hem niet kan worden verwacht dat hij voor zijn problemen in Griekenland beroep deed op de Griekse autoriteiten, gelet op de beschikbare informatie over de Griekse politie. Verzoeker verwijst desbetreffend naar een rapport van Amnesty International van 9 december 2020 over racisme, geweld en straffeloosheid in de Griekse politiediensten (bijlage 7 van het verzoekschrift) en een artikel *“Taking Hard Line, Greece Turns Back Migrants by Abandoning Them at Sea”* van de New York Times van 14 augustus 2020 (bijlage 8 van het verzoekschrift).

De Raad bemerkt vooreerst dat daar waar de door verzoeker bijgebrachte informatie betrekking heeft op de behandeling van verzoekers om internationale bescherming door Griekenland, deze informatie *in casu* niet relevant is, omdat verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet over een ander statuut beschikt dan een verzoeker om internationale bescherming.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoeker niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie over de situatie in Griekenland voor personen die internationale bescherming genieten en over racistisch geweld in Griekenland, om aan te tonen dat hij en zijn gezin bij terugkeer naar Griekenland een vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op ernstige schade en/of dat zij er in een situatie die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid zullen terechtkomen. Verzoeker dient zulks *in concreto* aan te tonen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

2.2.7. Inzake de bijgebrachte geboorteakte van hun zoon E. A., bemerkt de Raad dat dienaangaande door de commissaris-generaal terecht opgemerkt wordt dat dit stuk aantoonde dat hun familie ondertussen is uitgebreid, maar dat verzoeker en zijn vrouw niets verklaren over hoe deze gezinsuitbreiding hun situatie ten opzichte van Griekenland zou veranderen. Verder wordt in de bestreden beslissing de pertinente bemerking gemaakt dat hun kind in Griekenland over mogelijkheden beschikt om er een verblijfsrecht te verkrijgen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming en dat verzoeker zich met betrekking tot deze mogelijkheden in hoofde van zijn kind geboren in België dan ook dient te beroepen op de geëigende procedures die hem in Griekenland ter beschikking staan, of eventuele kritieken die hij hieromtrent heeft aldaar te doen gelden. De commissaris-generaal motiveert desbetreffend als volgt: *“Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarig kind E. A. (...), geboren in België op 31 augustus 2020, in geval van terugkeer naar Griekenland, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.*

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind geboren in België dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u in Griekenland ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.”

Voorts wijst de commissaris-generaal nog op het volgende: *“In het licht van het verblijfsrecht dat u en uw vrouw genieten in Griekenland en de mogelijkheden waarover jullie kind beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van zijn terugkeer naar Syrië louter hypothetisch. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat een eventuele vrees die jullie in dit verband in zijn naam inroepen niet gegrond is.”* De Raad merkt hierbij op dat daar waar de commissaris-generaal in voormelde motivering verwijst naar de *“terugkeer naar Syrië”* van verzoekers zoon, er duidelijk sprake is van een louter materiële vergissing en dat de *“terugkeer naar Afghanistan”* bedoeld wordt, aangezien, zoals door verzoeker terecht gesteld wordt in zijn

verzoekschrift, verzoeker en zijn gezin geen enkele band hebben met Syrië doch afkomstig zijn uit Afghanistan. Ter zitting bevestigt de verwerende partij dat dit een materiële vergissing betreft.

De Raad benadrukt ook hier dat verzoeker met een loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie in Griekenland voor internationaal beschermden, waaruit volgens hem blijkt dat er geenszins op kan worden vertrouwd dat Griekenland inter- of supranationaal aangegane engagementen naleeft, niet *in concreto* aantoont dat hij en zijn gezinsleden hun rechten ter zake niet zouden kunnen doen gelden.

2.2.8. Omtrent het voorgelegde attest inzake het vrijwilligerswerk dat verzoeker in Griekenland heeft verricht tussen juni 2018 en december 2018 in het kamp Karatepe, bemerkt de Raad dat hierover in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Het attest dat u voorlegde toont aan dat u in Griekenland vrijwilligerswerk heeft verricht tussen juni 2018 en december 2018 in het kamp Karatepe. Uzelf verklaarde dat u met dit document wilt aantonen dat u in het kamp in Karatepe heeft gewoond en er als vrijwilliger werkte. U zou met dit papier willen aantonen dat u graag wilt werken (verklaring volgend verzoek DVZ nr. 18). Tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming vermeldde u slechts dat u in de kampen ‘Moria’ en ‘Malakessa’ verbleef en vermeldde u niets over een kamp met de naam ‘Karatepe’. Het louter voorleggen van dit document met de verklaringen dat u ook hier heeft verbleven, verandert niets aan de beoordeling die gemaakt werd tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming, en waarbij werd vastgesteld dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegde en er géén feiten of elementen voorhanden waren die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg stonden.”*

2.2.9. Wat betreft nog verzoekers bemerking dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om hem uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud en hem de kans te geven om nadere toelichting te verschaffen en/of te antwoorden op vragen die de commissaris-generaal had bij de nieuwe elementen, duidt de Raad erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 5, ‘verklaring volgend verzoek’). Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd hem onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratief dossier, stuk 5, ‘verklaring volgend verzoek’, vraag 16). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om verzoeker te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoeker de mogelijkheid had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toelichting te verschaffen bij en zich te verdedigen tegen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en heeft hij van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

2.2.10. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing genomen heeft zonder ernstig onderzoek van de nieuwe elementen en dat *“met ‘copy-paste’ operaties een beslissing gemaakt werd die niet voldoet aan de opgelegde zorgvuldigheidsplicht”*, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal alle door verzoeker aangegeven nieuwe elementen heeft onderzocht en omstandig heeft gemotiveerd waarom er in hoofdte van verzoeker geen nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt hierbij vast dat geenszins sprake is van een standaardmotivatie, maar dat de

bestreden beslissing daarentegen een concrete analyse bevat van de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Eén enkele materiële vergissing in de bestreden beslissing (zie punt 2.2.7.) doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Wat betreft verzoekers verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting in punt 2.2.12.

2.2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de 'verklaring volgend verzoek' bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 november 2020 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen hij in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET